RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN #48

uitzending op 24/04/2021

RK Het Programma van de Vrije Lyriek

SCORPIO

beeld cover:
bewerkte video still
uit video van A. Sondheim - Azure Carter
https://www.youtube.com/watch?v=AvwHjVBx5Fw

RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN # 48
uitzending op 17/04/2021

tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen

CC BY-NC-SA- *Neue Kathedrale des erotischen Elends 2020*

INHOUD

Lees Mij **5**

Aland Sondheim - Azure Carter **6**
Dark Robe 6

Harmen Verbrugge **8**
Louis Nanet aan de lijn (ode aan de dode Louis Nanet) 8
Hoogstwaarschijnlijk is het nieuwe absoluut, denkt u niet? 10

Jacques Roubaud **12**
Ik ga me afwenden 12
Je vais me détourner 13
Reële en constante dood 14
Mort réelle et constante 15

Lord Edward Herbert of Cherbury **16**
Sonnet of Black Beauty 16
Another Sonnet to Black Itself 16

Marije Hendrikx **17**
zo wreed is de zee 17
in de maalstroom 17
zoveel schapen 18

Petra Fenijn **19**
Versterven 19

Paul van Ostaijen **21**
Waarachtige voetbalkamp 21

William Blake **22**
A Memorable Fancy 22

William Shakespeare **24**
Sonnet 45 **24**
Sonnet 46 24

EPILOOG **25**

stuur uw bijdragen aan de WEEKBLADEN naar

weekbladen@radioklebnikov.be

Lees Mij

stuur uw bijdragen voor de '**RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN**' per mail naar
weekbladen@radioklebnikov.be

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar **iedereen** kan teksten opsturen voor opname in de **WEEKBLADEN**
- na de uitzending worden deze **WEEKBLADEN** als pdf-bestand gepubliceerd en verspreid via onze kanalen.
- we aanvaarden **ENKEL TEKST** als bijdrage, géén afbeeldingen of andersoortige bestanden!
- bijdragen kunnen **eigen teksten** zijn **of teksten van anderen** waarvan je graag een voordracht zou horen
- als je wil dat er **info over jezelf** als auteur in de pdf nadien staat, vermeld je dat in de mail
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de aangeboden teksten zonder enige verantwoording te weigeren, er wordt niet gecommuniceerd over al dan niet opname in de WEEKBLADEN
- opname in de '**RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN**' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- alle teksten zijn en blijven eigendom van de vermelde auteurs en ze resorteren hier én in de pdf na de uitzending onder *Creative Commons* CC BY-NC-SA licentie

Aland Sondheim - Azure Carter

Dark Robe

Here is the field of mice
And here is the field of tall hickory
Here is the pleasant murmuring stream
And here are the wages of death

Yea, though I say death, I see death
Though I see death, I shall not see death
Death is a woman stalking me
Death is a woman stalking me

Here is the field of barley
And here is the meadow of forest voles
Here I shall not sleep again tonight
And here I shall foment cries and war

Yea, though I say death, I see death
Though I see death, I shall not see death
Death is a woman stalking me
Death is a woman stalking me

Here is a field of barley and corn
And here is a field of cedar
Here with death I shall lie in the field
And here with war I shall die in the forest

Yea, though I say death, I see death
Though I see death, I shall not see death
Death is a woman stalking me
Death is a woman stalking me

Here is a field of corn
And here is a meadow of forest mice
War is a sickle and dark robe
War is a man with chemical burns

Yea, though I say death, I see death
Though I see death, I shall not see death

Death is a woman stalking me
Death is a woman stalking me

Yea, though I say death, I see death
Though I see death, I shall not see death
Death is a woman stalking me
Death is a woman stalking me

(<https://www.youtube.com/watch?v=AvwHjVBx5Fw)

on the video: **ZADL**
Azure Carter, song
Edward Schneider, alto saxophone
Rachel Rosenkrantz, bass
Alan Sondheim, instruments

Harmen Verbrugge

Louis Nanet aan de lijn (ode aan de dode Louis Nanet)

Hoe sad ben je nu helemaal?

Kon je weer niet slapen, zo sad?

Stuur me alsjeblieft niet meer van die derderangs revolverhelden s.v.p.

Ik had betalende gasten vandaag,

zo'n lijk in de gang is maar lastig.

En wie moet die troep opruimen?

Precies.

Jawel, ik doe dat natuurlijk netjes.

Hoe kwam je eigenlijk aan die gast?

Haha, nou Achmed was het niet hoor.

Achmed zit toch in Zweden deze week?

Ja wat denk je? Schilderijen verkopen natuurlijk!

Gaat het wel een beetje met je?

Dat mag ik toch gewoon doen?

Je lijkt Dotan wel.

Je klinkt zo doods, zo afgemat.

Ja sorry hoor!

Wanneer ze dan langs komen?

Oh, ze zijn al langs geweest.

Nee, die is kassiewijle natuurlijk.

Zeg ik toch broer: DOOD!

Oude Munsterkaas hè.

Daar kun je iemand mee omleggen ja.

Het is plotseling windstil, de wind is weg,

geen zuchtje kan er vanaf.

Duh, oke, nou groetjes

Je zult van mij geen roomsoezen meer krijgen.

Die tijd is long gone, cactus.

(> inzending - https://www.platformplee.nl/2018/04/18/louis-nanet-aan-de-lijn-ode-aan-louis-nanet-schrijvers-slippen-als-vanzelf-dicht/)

Hoogstwaarschijnlijk is het nieuwe absoluut, denkt u niet?

Eerst stijgt de rook nog recht of bijna recht omhoog.
De windrichting valt goed af te leiden uit rookpluimen.
Wind waait merkbaar – voelbaar – in het gezicht.
Stof waait op, haar raakt in de war.
Kleding flappert, opwaaiend stof hindert de ogen.
Wind kuift golven op meren en kanalen.

En dan waaien plotseling vuilcontainers om in straten.
De mensen houden hun paraplu's nog maar met moeite vast.
Het is lastig tegen de wind in te lopen of te fietsen.
Ieder voortbewegen is überhaupt zeer lastig.
Schoorsteenkappen en dakpannen waaien gewoon weg.

Dan waaien kinderen om.
Mijn moeder bijvoorbeeld vliegt in 1932 over de voiture.
Er is grote schade aan gebouwen.
Tenslotte waaien volwassenen om.
Er is sprake van enorme schade aan bossen.
Vreselijke verwoestingen alom.

Vannacht stelde hij zich daarom voor
een stuk grond in Minnesota te zijn,
alwaar het pijpenstelen regende en hij
in één grote hand tot klei werd geknepen.

Er zijn amateuristische foto's genomen.
Maar op de schaal van modaliteit
scoren die buitengewoon laag.
Want omdat Nietzsche god dood verklaarde,
is iedere pennenstreek die we zetten slechts 'idee'.

Omdát Nietzsche god dood verklaarde
en iedere pennenstreek die we zetten daarom slechts 'idee' is,
zou ik desalniettemin hoe dan ook
je wellicht misschien toch maar eens,
wanneer ik zomaar zo plotseling de gedachte heb opgevat
– zeg maar de moeite neem je enigszins,
mogelijkerwijs dus, op gene en/of op enkele wijze –
wegwijs proberen willen maken in de wirwar

van o zo kleine smeeroliewoordjes, en voorstellen

hoe hij vannacht droomde
dat hij een stuk grond was in Minnesota
waar het pijpenstelen regende en hij
in één grote hand tot klei werd geknepen.

Er zijn amateuristische foto's genomen.
Maar op de schaal van modaliteit
scoren die buitengewoon laag.
Hoogstwaarschijnlijk is immers het nieuwe absoluut, denkt u niet?

(> inzending - https://www.platformplee.nl/2021/04/13/hoogstwaarschijnlijk-is-het-nieuwe-absoluut-denkt-u-niet-2/)

Jacques Roubaud

Ik ga me afwenden

Ik ga me afwenden en de aanspreekvormen opschrijven de aanspreekvormen die de enige manier zijn om jou nog een identiteit te verlenen zonder tussenschotten

Je weergegeven foto's de weergegeven zinnen van je Dagboek met zijn eigenzinnige interpunctie: één.

De resten van je rottende lijk ontbindend tot er sober en strak niets meer van overblijft op geen enkele denkbare manier te bloeien tenzij door bepaalde in onbruik geraakte en herrezen woorden waarbij de bijbelse niet tot mijn traditie behoren: twee.

De rechthoek van de kamer met bruin Japans behang en de inrichting van de dingen jouw inrichting nagenoeg intact gebleven na zo'n dertig maanden waar ik handenvol licht ontvang: drie.

Dat is drie keer jij drie keer de onherleidbaar afgescheiden verplaatste werkelijkheden van jou opgegaan in een diaspora enkel door dit voornaamwoord samengehouden: jij

Ik ben niet langer in staat ze te vertragen tenzij door ze uit te spreken de divergerende drift van de lettergrepen van je naam die

Wanneer ze niet voor mij die vaste verwijzer was in een mogelijke wereld werd herhaald enkel en alleen uit hoofde van een

Woord rondom een levend lichaam

Alix Cléo Roubaud.

vertaald door **Jan H. Mysjkin**
(<https://dbnl.org/tekst/_gid001199401_01/_gid001199401_01_0173.php)

Je vais me détourner

Je vais me détourner et inscrire les mots de l'adresse les mots de l'adresse qui sont l'unique manière de constituer encore une identité qui soit tienne sans cloisons

Tes photographies reproduites les phrases reproduites de ton Journal avec sa ponctuation particulière : un.

Tes lambeaux de cadavre se défaisant se délitant à l'anéantissement sobrement et rigidement fleurir d'aucune façon imaginable sinon par la désuétude la résurrection de certains mots les bibliques n'appartenant pas à ma tradition : deux.

Le rectangle de la pièce tapissée de papiers bruns japonais et son agencement d'objets le tien à peu près intact depuis presque trente mois où je reçois la lumière plein les mains : trois.

Ce sont trois fois toi trois des irréductiblement séparés déplacés réels de toi perdus en une diaspora qu'unit seule ce pronom : toi

Incapable je suis désormais de ralentir autrement qu'en le prononçant les dérives divergentes des syllabes de ton nom qui

Quand il n'était pas pour moi cette désignation rigide se répétait dans un monde possible par la seule vertu d'une

Parole autour d'un corps vivant

Alix Cleo Roubaud.

(>https://manuelnumeriquemax.belin.education/francais-premiere/topics/simple/francais1-poesie-c4-487-01)

Reële en constante dood

In het licht. stelde ik je onwerkelijkheid vast. ze bracht monsters voort. en afwezigheid.

De wijzer van je horloge bleef voorttikken. ik maakte geheel en al deel uit van je tijdverlies.

Het was het laatste moment waarop we alleen zouden zijn.

Het was het laatste moment waarop we zouden zijn.

De hoek van de hemel. was. van nu af aan. aan mij voorbehouden. waaraan jij de wolken onttrok. en het geloven.

Je haar was geheel zwart geworden.

Je mond had zich geheel gesloten.

Je ogen waren op hun blik gebotst.

Ik stapte een nacht in met een rand. waarachter er niets meer zou zijn.

vertaald door **Jan H. Mysjkin**
(>https://dbnl.org/tekst/_gid001199401_01/_gid001199401_01_0173.php)

Mort réelle et constante

À la lumière. je constatai ton irréalité. elle émettait des monstres. et de l'absence.

L'aiguille de ta montre continuait à bouger. dans ta perte du temps je me trouvais tout entier inclus.

C'était le dernier moment où nous serions seuls.

C'était le dernier moment où nous serions.

Le morceau de ciel. désormais. m'était dévolu. d'où tu tirais les nuages. et y croire.

Ta chevelure s'était noircie absolument.

Ta bouche s'était fermée absolument.

Tes yeux avait buté sur la vue.

J'étais entré dans une nuit qui avait un bord. au-delà de laquelle il n'y aurait rien.

(>https://envielesmots.wordpress.com/2017/08/16/un-jour-un-texte-1196/)

Lord Edward Herbert of Cherbury

Sonnet of Black Beauty

Black beauty, which above that common light,
Whose Power can no colours here renew
But those which darkness can again subdue,
Do'st still remain unvary'd to the sight,
And like an object equal to the view,
Art neither chang'd with day, nor hid with night
When all these colours which the world call bright,
And which old Poetry doth so persue,
Are with the night so perished and gone,
That of their being there remains no mark,
Thou still abidest so intirely one,
That we may know thy blackness is a spark
Of light inaccessible, and alone
Our darkness which can make us think it dark.

(> https://allpoetry.com/Sonnet-of-Black-Beauty)

Another Sonnet to Black Itself

Thou Black, wherein all colours are compos'd,
And unto which they all at last return,
Thou colour of the Sun where it doth burn,
And shadow, where it cools, in thee is clos'd
Whatever nature can, or hath dispos'd
In any other Hue: from thee do rise
Those tempers and complexions, which disclos'd,
As parts of thee, do work as mysteries,
Of that thy hidden power; when thou dost reign
The characters of fate shine in the Skies,
And tell us what the Heavens do ordain,
But when Earth's common light shines to our eyes,
Thou so retir'st thyself, that thy disdain
All revelation unto Man denies.

(>http://www.sonnets.org/herberte.htm)

Marije Hendrikx

zo wreed is de zee

zo wreed is de zee
als ze bulderend
haar woedende vloed
tot aan de dijken jaagt
waar ze stukslaat
als het klappen van de zweep

op sidderend vlees
van beurs lichaam
de zee neemt en verslindt
paait en behaagt
slokt op en ontlaadt
zo veel is de zee

in de maalstroom

met rommelende onderbuiken
draaien wij ondersteboven
In de maalstroom en terug
verstrikt in het web van het zielloze zijn

de altijd hongerende onrust
schreeuwt naar alle moeders
maar de borsten van de moeders
zijn allang opgedroogd

in de zo ontstane kraters
verschuilt zich de valse slang
vluchten kan niet meer
en er is geen weg terug...

zoveel schapen

tegen het zwart van de nacht
spreidt zij haar regenboog
wijd opent zij haar ogen
om er sterren in te vangen

dan ziet zij schapen zich haastend
langs het kleurenspectrum
botweg elkaars koppen volgen
naar onherroepelijk zwart

zoveel schapen
dat zij de tel is kwijt geraakt

(> inzending ontvangen op 22/04/2021)

Petra Fenijn

Versterven

Paars voor de ogen.
Vrede in de koffer,
geen angst.

Ik heb geen angst meer.

Oftewel

van vieze dingen en dagelijkse
ongemakken.

Voorbij strompelend, hikkend, reutelend met een
afgevulde maag vol ongein,
dat wel,

glijd je algauw
ondersteboven en achterstevoren
over jezelf heen in onaangenaam
contact.
Helaas !

Aankomende verkeersglibber en riekende
rottigheid van vergeten levensmiddelen en andere
onhoudbare consumptiegoederen.
Een ietsjes te lang belegen lading
op jouw levenspad.
Helaas!

Je ruikt ze vaak wel,maar dan
net een beetje laat en voor je het beseft
voel je dat je valt.
Helaas!

(Kledderdeklits en hoepla!)

Je hele profiel volgeslibd,
ongemerkt omdat jij geestelijk

ergens verwijlde
waar het beter toeven is.
En ja, ach ja, daar
zit je dan opeens te kermen
op je rottige achterste
in de vla.
Helaas!

Een dor en broos takje
het enige gereedschap bij de hand
om de dooie boel
te ontroeren
en verprutten
voor eventjes.

Je weet ook niet beter immers,
zo is het leven,
zo is de dood.
Helaas!

Paul van Ostaijen

Waarachtige voetbalkamp

De linksbuiten kreeg de bal te pakken, liep er mee op en schoot direkt naar het doel. De doelman evenwel was op zijn plaats. Hij ving het keiharde schot van de linksbuiten op, maar was niet gelukkig bij het wegwerken. De linksbinnen kon op zijn beurt de bal opnemen en er mee tot dicht bij het doel lopen; dan, op zijn beurt, schoot hij naar doel. Toen was het dat het afschuwwekkende gebeurde, zo afgrijselik dat niemand, aanvankelik, het begreep. Het schot van de linksbinnen, nog keiharder gegeven dan dat van de linksbuiten, had de bal tegen het hoofd van de doelman gezonden. Zonder dubio, zonder aarzelen, zonder pijn ook mag men haast denken, gleed het hoofd van de doelman van de hals en bleef, dicht bij het staande lichaam, liggen op de witte lijn van het doel. Monden gingen open en dan weer toe, hartstochtelik; men merkte: 'nog was het doel niet gemaakt. De bal lag op de lijn.' Maar de bal, boven op de hals, had een paar maal, als een tol, op zijn as gedraaid en was dan resoluut boven op de romp blijven staan. Van het gebeurde onbewust, volgde men met spanning de partij en of de doelman bij machte zou zijn een zo geconcentreerde aanval te boven te komen. Alleen de middenvoor had, hoe snel dit alles ook ging, de gebeurtenis bijna op de voet gevolgd. Hij liep op, tot bij de doelman, daar echter aarzelde hij een ogenblik, omdat hij niet wist hoe de bal te bereiken. Hij meende echter van de opwinding gebruik te kunnen maken en sloeg, met een flinke mep, de bal van de romp van de doelwacht, het doel binnen.

'Fout' klonk het uit tienduizend monden. Maar toen, door deze trilling van de lucht in zijn evenwicht geschokt, het lichaam van de doelman achteroverstortte, begreep men de afschuwelike waarheid.

Sportieve kameraadschap wil dat, in zulke omstandigheden, de kamp worde geschorst. En dat deed men. Maar het toepassen van deze maatregel kon niet beletten dat de middenvoor oorverdovend werd uitgejouwd.

Eindelik in de kleedkamer aangekomen, zei de linksbuiten tot hem, bij wijze van vergoeliking: 'dat uitjouwen is er te veel aan. Maar dat belet niet, Anton, dat je dat met die "fout" toch werkelik niet had mogen doen.'

(> https://www.dbnl.org/tekst/osta002verz03_01/osta002verz03_01_0010.php)

William Blake

A Memorable Fancy

[from : The Marriage of Heaven and Hell, pl. 15-17]

[pl.15]

I was in a printing-house in Hell, and saw the method in which knowledge is transmitted from generation to generation.
In the first chamber was a dragon-man, clearing away the rubbish from a cave's mouth; within, a number of dragons were hollowing the cave.
In the second chamber was a viper folding round the rock and the cave, and others adorning it with gold, silver, and precious stones.
In the third chamber was an eagle with wings and feathers of air; he caused the inside of the cave to be infinite; around were numbers of eagle-like men, who built palaces in the immense cliffs.
In the fourth chamber were lions of flaming fire raging around and melting the metals into living fluids.
In the fifth chamber were unnamed forms, which cast the metals into the expanse.
There they were received by men who occupied the sixth chamber, and took the forms of books, and were arranged in libraries.

[pl.16]

The Giants who formed this world into its sensual existence and now seem to live in it in chains are in truth the causes of its life and the sources of all activity, but the chains are the cunning of weak and tame minds, which have power to resist energy, according to the proverb, "The weak in courage is strong in cunning."
Thus one portion of being is the Prolific, the other the Devouring. To the devourer it seems as if the producer was in his chains; but it is not so, he only takes portions of existence, and fancies that the whole.
But the Prolific would cease to be prolific unless the Devourer as a sea received the excess of his delights.
Some will say, "Is not God alone the Prolific?" I answer: "God only acts and is in existing beings or men."
These two classes of men are always upon earth, and they should be enemies: whoever tries

[pl.17]

to reconcile them seeks to destroy existence.

Religion is an endeavour to reconcile the two.

Note.—Jesus Christ did not wish to unite but to separate them, as in the parable of sheep and goats; and He says: "I came not to send peace, but a sword."

Messiah, or Satan, or Tempter, was formerly thought to be one of the antediluvians who are our Energies.

(>http://www.itu.dk/~metb/Exercise2/memorable3.html)

William Shakespeare

Sonnet 45

The other two, slight air and purging fire,
Are both with thee, wherever I abide;
The first my thought, the other my desire,
These present-absent with swift motion slide.
For when these quicker elements are gone
In tender embassy of love to thee,
My life, being made of four, with two alone
Sinks down to death, oppressed with melancholy;
Until life's composition be recured
By those swift messengers return'd from thee,
Who even but now come back again, assured
Of thy fair health, recounting it to me:
This told, I joy; but then no longer glad,
I send them back again and straight grow sad.

(>http://www.shakespeares-sonnets.com/sonnet/45)

Sonnet 46

Mine eye and heart are at a mortal war,
How to divide the conquest of thy sight;
Mine eye my heart thy picture's sight would bar,
My heart mine eye the freedom of that right.
My heart doth plead that thou in him dost lie,
A closet never pierced with crystal eyes,
But the defendant doth that plea deny,
And says in him thy fair appearance lies.
To 'cide this title is impannelled
A quest of thoughts, all tenants to the heart;
And by their verdict is determined
The clear eye's moiety, and the dear heart's part:
As thus: mine eye's due is thine outward part,
And my heart's right, thine inward love of heart.

(>http://www.shakespeares-sonnets.com/sonnet/46)

EPILOOG

In vain my hands reach upward high
to break imaginary manna from the sky
The days of affliction take hold of me.
My bones are pierced in me at night,
And my gnawing pains take no rest.

I cry out to you, but you do not answer me;
I stand up, and you regard me.
But you have become cruel to me;
With the strength of your hand you oppose me.
You lift me up to the wind and cause me to ride on it;
You spoil my success.
For I know that you will bring me to death,
And to the house appointed for all the living.

Have I not wept for those that are in trouble?
Has not my soul grieved for the poor?
But when I looked for good, evil came to me;
And when I waited for light, then came darkness.
My heart is in turmoil and cannot rest;
Days of affliction confront me.
I go about mourning, but not in the sun;
I stand up in the assembly and cry out for help.
I am a brother of jackals,
And a companion of ostriches.
My skin grows black and falls from me;
My bones burn with fever.
My harp is turned to mourning,
And my flute to the voice of those who weep.

In vain my hands reach upward high
to break imaginary manna from the sky
The days of affliction take hold of me.
My bones are pierced in me at night,
And my gnawing pains take no rest.

RADIO KLEBNIKOV 24/04/2021 @19u53

(>https://alaindenefleditniala.wordpress.com/category/alix-cleo-roubaub/)

Radio Klebnikov

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of http://radioscorpio.be/luister.html